

รายงานการวิจัย

เรื่อง

ประชารัฐกับการพัฒนากลยุทธ์ชุมชนสัมพันธ์เชิงรุกเพื่อสร้างเสริมชุมชน
ปลอดภัย (Safety Community) ในพื้นที่อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม
Civil state with development of proactive community relations
strategies to promote safe communities in Amphawa District,
Samut Songkhram Province

โดย

อาจารย์ภาวิณี โสระเวช

ได้รับทุนอุดหนุนจากมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
งบประมาณรายได้ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2564
สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

การสร้างเสริมความปลอดภัยในชุมชนเป็นขั้นตอนหรือลำดับการดำเนินงานเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยในชุมชน ปัจจุบันกระบวนการสร้างเสริมความปลอดภัยในชุมชนได้ใช้กรอบแนวความคิดของโครงการ “ชุมชนปลอดภัย (Safety community)” ที่องค์การอนามัยโลก (WHO) ได้ใช้ต่อสู้กับปัญหาอุบัติเหตุและความไม่ปลอดภัยที่เกิดขึ้นในประเทศต่างๆ หลักการดำเนินงานที่มุ่งเน้นให้ชุมชนเป็นศูนย์กลางในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมชุมชน เพื่อให้เกิดสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยและลดพฤติกรรมเสี่ยงระดับบุคคล เนื่องจากปัญหาความไม่ปลอดภัยเป็นปัญหาที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นทั้งจากการถูกปล้น ชิงทรัพย์ การทำร้ายร่างกายซึ่งอาจทำให้บุคคลเกิดการบาดเจ็บสูญเสียชีวิตหรือสูญเสียทรัพย์สิน เช่น การฆ่า การข่มขืน หรือปัญหาความไม่ปลอดภัยและความเสี่ยงต่อ การติดสารเสพติดของเยาวชน หรือปัญหาอุบัติเหตุหรืออุบัติภัยต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นถ้าบุคคลมีพฤติกรรมประมาทขาดความระมัดระวัง

การสร้างเสริมความปลอดภัยในชุมชนจึงมีความสำคัญการลดปัญหาความไม่ปลอดภัยต่างๆ ดังกล่าว ทำให้คนในชุมชนมีชีวิตที่สงบสุข ปราศจากภัยอันตรายที่ส่งผลทำลายสุขภาพและชีวิตทั้งนี้ เนื่องจากการ สร้างเสริมความปลอดภัยที่ประกอบไปด้วยกระบวนการดำเนินงานที่เป็นลำดับขั้นตอน และอาศัยความร่วมมือของชุมชนเป็นพื้นฐานย่อมทำให้เกิดการแก้ไขปัญหาและการจัดการเรื่องความปลอดภัยในชุมชนได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตรงกับความต้องการของคนในชุมชนอย่างแท้จริง โดยวิธีการที่ยึดชุมชนเป็นศูนย์กลางและให้ความสำคัญในเรื่องของความร่วมมือกันของคนในชุมชนในการสร้างจิตสำนึก เรื่องความปลอดภัย จนเกิดการช่วยกันดูแลและป้องกันอันตรายต่างๆ ในชุมชนได้เป็นอย่างดี ดังนั้น ทุกชุมชนควรสร้างเสริมความปลอดภัยในชุมชนของตนเองให้เกิดขึ้น เพื่อส่งเสริมความปลอดภัยในชีวิตของผู้อยู่อาศัยในชุมชนให้มีสุขภาพดี ไม่ให้ได้รับอันตรายจากปัญหาความไม่ปลอดภัยต่างๆ โดยใช้

กระบวนการสร้างเสริมความปลอดภัยที่มีประสิทธิภาพ และยึดหลักการร่วมแรงร่วมใจกันของชุมชนเป็นพื้นฐาน จากยุทธศาสตร์ประชารัฐเป็นนโยบายสำคัญที่รัฐบาลให้ความสนใจ สำหรับนำมาใช้ขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศไทยในปัจจุบัน แนวคิดประชารัฐเป็นแนวคิดที่ได้เริ่มขึ้นมาในกระแสของการบริหารจัดการสาธารณะแนวใหม่ (New Public Governance) มีจุดมุ่งเน้นไปที่การลดบทบาทภาครัฐและเน้นการมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่น ๆ ในการเข้ามาบริหารจัดการงานสาธารณะ ที่มีอิทธิพลต่อแนวคิดการบริหารจัดการสาธารณะทั่วโลกในหลายทศวรรษที่ผ่านมา ยุทธศาสตร์ประชารัฐเป็นนโยบายในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) การบริหารจัดการประเทศในปัจจุบัน ได้นำนโยบายไปปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรมคือ การที่ภาคส่วนรัฐ เอกชน และภาคประชาสังคมหรือประชาชน มามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการกิจการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในรัฐที่ปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตย

อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงครามเป็นอีกพื้นที่หนึ่ง โดยเป็นพื้นที่ท่องเที่ยวคนนิยมใช้รถจักรยานยนต์ จำนวนมากแต่มักพบคนขับและผู้ซ้อนไม่สวมหมวกกันน็อค เพราะด้วยวิถีชีวิต เดินทางไปมาบริเวณบ้านอยู่เป็นประจำ จึงมองข้ามความปลอดภัยโดยทางอำเภอมีนโยบายในการ ส่งเสริมและผลักดันให้เกิดความปลอดภัยในชุมชนทั้งการลดอุบัติเหตุบนท้องถนน รณรงค์ให้ข้าราชการประชาชน ปฏิบัติ ตามกฎจราจรอย่างเคร่งครัด รวมทั้งการปลูกจิตสำนึกที่ดีให้ชุมชนมีกระบวนการส่วนร่วมในการร่วมมือช่วยกันให้ชุมชนมีความปลอดภัยและการช่วยกันดูแลและป้องกันอันตรายต่างๆ ในชุมชนพื้นที่ อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

คณะผู้วิจัยจึงเห็นถึงความสำคัญในการรณรงค์ประชาสัมพันธ์ เพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยในชุมชน ผ่านกลไกทุกภาคส่วน ภาครัฐ ภาคประชาชน ภาคเอกชน ที่เรียกว่า “ประชารัฐ” ถือเป็นพลังที่สำคัญในการแก้ไขปัญหาในการเปลี่ยนแปลงหรือการปฏิรูปและการพัฒนาพื้นที่ในทุกมิติและทุกด้านอย่างยั่งยืน จึงได้ศึกษาวิจัย เรื่องประชารัฐกับการพัฒนากลยุทธ์ชุมชนสัมพันธ์เชิงรุกเพื่อสร้างเสริมชุมชนปลอดภัย (Safety Community) ในพื้นที่อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม เพื่อให้ชุมชนได้เข้าใจทราบถึงความสำคัญ การสร้างเสริมความปลอดภัยในชุมชนและให้เกิดกระบวนการที่ส่วนร่วมจากภาคีเครือข่ายทุกภาคส่วนในการร่วมกันปฏิบัติแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยและปัญหาการเกิดปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดภัยอันตรายต่างๆมี ระบบการเตรียมความพร้อมในการรับมือกับเหตุการณ์ฉุกเฉิน ต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้น

ในชุมชน และมีการเผยแพร่สู่อำเภออื่นๆเพื่อขยายผลในการสร้างเสริมความปลอดภัยในระดับจังหวัด สมุทรสงครามและ พื้นที่อื่นๆต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์กระบวนการเสริมสร้างชุมชนปลอดภัยผ่านกลไกประชารัฐในพื้นที่อำเภอ อัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม
2. เพื่อศึกษาและกำหนดกลยุทธ์ชุมชนสัมพันธ์เชิงรุกโดยกระบวนการมีส่วนร่วมในชุมชนเพื่อพัฒนา รูปแบบชุมชนปลอดภัย
3. เพื่อถ่ายทอดองค์ความรู้สู่ชุมชน การเสริมสร้างความเข้มแข็งในการพัฒนาชุมชนปลอดภัยของพื้นที่ อำเภอ อัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

สมมุติฐานของการวิจัย

จากการศึกษา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ที่ได้มีผู้ศึกษาไว้แล้ว จึงนำแนวคิดข้อมูลเหล่านี้ เป็นแนวทางเบื้องต้น เพื่อนำมาวิเคราะห์ตามหลักเหตุผลเพื่อหาข้อสรุปถึงความสัมพันธ์นำมาสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรขึ้น ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดเป็นสมมุติฐานการวิจัย เรื่องประชารัฐกับการพัฒนา กลยุทธ์ชุมชนสัมพันธ์เชิงรุกเพื่อสร้างเสริมชุมชนปลอดภัย (Safety Community) ในพื้นที่อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ดังนี้

1. การมีส่วนร่วมในชุมชนส่งผลต่อกระบวนการเสริมสร้างชุมชนปลอดภัยผ่านกลไกประชารัฐในพื้นที่ อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม
2. กลยุทธ์ชุมชนสัมพันธ์เชิงรุกขึ้นอยู่กับกระบวนการมีส่วนร่วมในชุมชน เพื่อพัฒนารูปแบบชุมชน ปลอดภัย ผ่านกลไกประชารัฐในพื้นที่อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตเชิงเนื้อหา ศึกษาทฤษฎีและแนวทางเชิงนโยบายและประชารัฐของจังหวัด สมุทรสงคราม นโยบายเสริมสร้างความปลอดภัยในพื้นที่

ขอบเขตการวิเคราะห์ มุ่งไปในทิศทางของการพัฒนาความสอดคล้องยุทธศาสตร์ของจังหวัด และยุทธศาสตร์ของประเทศ โดยเน้นประเด็นเมืองน่าอยู่ ชุมชนปลอดภัย โดยอาศัยกลไกการมีส่วนร่วม

จากประชารัฐ

ขอบเขตด้านเวลา ในช่วงปีงบประมาณ 2564 ตามนโยบายการบริหารราชการแผ่นดินของรัฐบาลและสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศตามกรอบแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 และยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดสมุทรสงคราม

ระยะเวลาที่ใช้ในการดำเนินการ

ระยะเวลาการวิจัย วันที่เริ่มต้น 1 ตุลาคม 2563 ถึง 30 กันยายน 2564

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ชุมชนมีกระบวนการส่วนร่วมในการร่วมมือช่วยกันให้ชุมชนมีความปลอดภัย และการช่วยกันดูแลและป้องกันอันตรายต่างๆ ในชุมชนพื้นที่อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม
2. การมีส่วนร่วมมุ่งเน้นผลประโยชน์ทางสุขภาพและความปลอดภัยของบุคคลในชุมชนเป็นสำคัญ
3. ได้กระบวนการเสริมสร้างชุมชนปลอดภัยผ่านกลไกประชารัฐในพื้นที่อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม
4. ได้กลยุทธ์ชุมชนสัมพันธ์เชิงรุกโดยกระบวนการมีส่วนร่วมในชุมชน เพื่อพัฒนารูปแบบชุมชนปลอดภัย
5. เกิดองค์ความรู้สู่ชุมชนในการเสริมสร้างความเข้มแข็งในการพัฒนาชุมชนปลอดภัย ของพื้นที่อำเภอ อัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม
6. ได้เผยแพร่รูปแบบชุมชนปลอดภัยสู่สาธารณะในวงกว้างและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ขยายผลในพื้นที่อื่นๆ

นิยามศัพท์เฉพาะ

ประชารัฐ หมายถึง การที่ภาคส่วนรัฐ เอกชน และภาคประชาชน มีส่วนร่วมในการบริหารจัดการกิจการสาธารณะเพื่อประโยชน์ และประชาชนร่วมมือกันในการบริหารจัดการกิจการงานที่เป็นสาธารณะ

ชุมชนสัมพันธ์ หมายถึง การติดต่อสื่อสารของหน่วยงานกับกลุ่มคน องค์กร หรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเพื่อสร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน เกิดทัศนคติที่ดีกับหน่วยงาน เกิดศรัทธา ให้การสนับสนุนกิจการของหน่วยงาน

ชุมชนปลอดภัย หมายถึง กลุ่มคนในขอบเขตพื้นที่ในอาณาเขตเดียวกันที่มีความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล มีสภาพแวดล้อมที่สร้างเสริมความปลอดภัย ซึ่งทุกคนจะต้องร่วมกันรับผิดชอบเกี่ยวกับความปลอดภัยต่างๆของตนเอง ดำเนินการป้องกันภัยอันตราย เชื่อมโยงกับหน่วยงานหรือองค์กรภายนอก ชุมชนที่เกี่ยวข้อง ร่วมกันแก้ไขปัญหาการเกิดภัยอันตรายต่างๆ

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาเอกสาร ค้นคว้า งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยเรื่องเรื่องพระราชรัฐกับการพัฒนากลยุทธ์ชุมชนสัมพันธ์เชิงรุกเพื่อสร้างเสริมชุมชนปลอดภัย (Safety Community) ในพื้นที่อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม มีวัตถุประสงค์การวิจัย 1) เพื่อศึกษาและวิเคราะห์กระบวนการเสริมสร้างชุมชนปลอดภัยผ่านกลไกพระราชรัฐ ในพื้นที่อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม 2) เพื่อศึกษาและกำหนดกลยุทธ์ชุมชนสัมพันธ์เชิงรุกโดยกระบวนการมีส่วนร่วมในชุมชนเพื่อพัฒนารูปแบบชุมชนปลอดภัย และ 3) เพื่อถ่ายทอดองค์ความรู้สู่ชุมชน การเสริมสร้างความเข้มแข็งในการพัฒนาชุมชนปลอดภัยของพื้นที่อำเภอ อัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ซึ่งผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมโดยแบ่งประเด็นดังนี้

- 1) ยุทธศาสตร์พระราชรัฐ
- 2) พระราชรัฐกับการพัฒนาที่ยั่งยืน
- 3) กระบวนทัศน์การจัดการบริการสาธารณะแนวใหม่
- 4) ชุมชนสัมพันธ์ (Community Relations)
- 5) ชุมชนกับความปลอดภัย
- 6) การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

1) ยุทธศาสตร์พระราชรัฐ

ยุทธศาสตร์พระราชรัฐเป็นนโยบายสำคัญที่รัฐบาลให้ความสนใจ สำหรับนำมาใช้ขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศไทยในปัจจุบันแนวคิดพระราชรัฐเป็นแนวคิดที่ได้เริ่มขึ้นมาในกระแสของการบริหารจัดการสาธารณะแนวใหม่ (New Public Governance) มีจุดมุ่งเน้นไปที่การลดบทบาทภาครัฐและเน้นการมีส่วนร่วมของภาคส่วนอื่น ๆ ในการเข้ามาบริหารจัดการงานสาธารณะ นอกจากนี้ยังมีแนวคิดสำคัญที่ได้รับการผลักดันควบคู่กันมากับการบริหารจัดการสาธารณะแนวใหม่ นั่นคือ “ธรรมาภิบาล” (Good Governance) ซึ่งเป็นแนวคิดที่มีอิทธิพลต่อแนวคิดการบริหารจัดการสาธารณะทั่วโลกในหลายทศวรรษที่ผ่านมา ส่วนประเทศไทยได้หยิบยกยุทธศาสตร์พระราชรัฐขึ้นมาเป็นนโยบายอย่างเป็นทางการในครั้งแรกในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) และล่าสุดในการบริหารงานของ

รัฐบาลพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชาได้นำนโยบายไปปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรมในรูปแบบของการจัดตั้ง “บริษัทประชารัฐรักสามัคคีประเทศไทยจำกัด” แม้ว่าแนวคิดประชารัฐของรัฐบาลปัจจุบันจะมีการปฏิบัติที่แตกต่างไปจากหลักการในอดีต อย่างไรก็ตามก็ยังพยายามคงไว้ซึ่งหลักการของคำว่าประชารัฐที่ทุกภาคกรรมมีจุดยืนร่วมกันคือ การที่ภาคส่วนรัฐ เอกชน และภาคประชาสังคมหรือประชาชน มามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการกิจการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในรัฐที่ปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตย

2) ประชากรกับการพัฒนาที่ยั่งยืน

การพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) หมายถึง การพัฒนาที่สามารถตอบสนองความต้องการของคนรุ่นปัจจุบัน โดยไม่มีผลกระทบต่อความต้องการของคนรุ่นต่อไปในอนาคต แนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืนเกิดขึ้น

จากบทเรียนที่ว่าพัฒนาแบบดั้งเดิมในช่วงเวลาหลายทศวรรษที่ผ่านมา เติบโตอย่างมากในด้านเศรษฐกิจแต่กลับล้มเหลวในการพัฒนาด้านอื่น ๆ ไม่เพียงแต่ทำให้สภาพแวดล้อมเสื่อมโทรมลง ส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศน์ สัตว์ และพรรณพืชแล้ว ยังได้สร้างปัญหาให้กับวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของมนุษย์และวัฒนธรรมท้องถิ่นอย่างมาก ในขณะที่รัฐบาลบกพร่องในหน้าที่ ขาดความรับผิดชอบ

บริหารงานล่าช้าไม่ตอบสนองความต้องการของประชาชน มีการคอร์รัปชันในระบบราชการสูงขาดประสิทธิภาพ ขาดความโปร่งใส เป็นต้น นานาชาติจึงได้ประชุมร่วมกันเพื่อแสวงหาแนวคิดที่เป็นกลางที่สุดมาเยียวยาปัญหาที่เกิดขึ้นดังกล่าว ผลสรุปคือเกิดแนวคิดในการให้ทั่วโลกสมควรปรับเปลี่ยนแนวทางการพัฒนาใหม่ โดยรัฐจะต้องยกเลิกการพัฒนาซึ่งรัฐเป็นผู้ชี้แนะและออกคำสั่งแต่เพียงฝ่ายเดียวในลักษณะ “รัฐประชาชาติ” (Nation State) เปลี่ยนเป็น “ประชารัฐ” (Civil State)

ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ในรูปแบบใหม่ระหว่างรัฐกับประชาชนในลักษณะที่เป็นประชาสังคม (Civil Society)

ประชาสังคม (Civil Society) หมายถึง การพัฒนาที่เกิดขึ้นจากความริเริ่มของประชาชน โดยประชาชน และเพื่อประชาชน

มีหลักการที่สำคัญคือทุกฝ่ายในสังคมต้องมีความร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชน ดังนั้นคำว่า “ประชารัฐ” จึงหมายถึง รัฐซึ่งมีรัฐบาล เอกชน และประชาชนร่วมมือกันในการบริหารจัดการกิจการงานที่เป็นสาธารณะ (UNDP, 1995)

Sopchockchai, (1998) ได้กล่าวถึงประชารัฐในลักษณะที่ว่า “กลไกประชารัฐที่ดี” มีความหมาย

เดียวกันกับ “ธรรมาภิบาล” โดยอ้างอิงความหมายของ Governance ที่มาจากภาษาอังกฤษ “the act, process, or power of governing; government” และ “the state of being governed” (The American Heritage Dictionary, 1982, p. 569) ได้ว่าการกระทำ กระบวนการ หรืออำนาจในการ บริหารการปกครอง ซึ่งเมื่อนำมาใช้กับรัฐก็ น่าจะมีความหมายใกล้เคียงเกี่ยวข้องกับคำว่าภาครัฐ (State) หมายถึงทั้งรัฐบาล (Government) และระบบราชการ (Civil Service) จากการตีความในข้างต้นจึงอาจ เทียบเคียงคำว่ากลไกประชารัฐที่ดีได้ตรงกับคำว่าหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีหรือ Good Governance

กลไกประชารัฐมีบทบาทอำนาจหน้าที่ในการดูแลบริหารจัดการใน 3 ด้านคือ ด้านเศรษฐกิจ การเมือง และการบริหารประเทศ ซึ่งจะมีองค์ประกอบของ โครงสร้างอำนาจหน้าที่ 3 ด้านคือ

1) ด้านเศรษฐกิจ (Economic Governance) คือกระบวนการการตัดสินใจนโยบายที่มีผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจ

2) ด้านการเมือง (Political Governance) คือ กระบวนการการกำหนดนโยบายที่มีผลต่อปวงชน ในประเทศ ได้แก่ รัฐสภา หรือฝ่ายการเมือง และ

3) ด้านกลไกบริหารรัฐกิจหรือภาคราชการ (Administrative Governance)คือกลไกและ กระบวนการในการแปลงนโยบายและทรัพยากรไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิผลและอย่าง เที่ยงธรรม ซึ่งจะผ่านทางกลไกการกำหนดนโยบายและหน่วยงานปฏิบัติ (UNDP, 1997)

ดังนั้น เมื่อวิเคราะห์ความหมายของคำว่า Governance ตามนิยามข้างต้นนี้ ก็ควรมีความหมาย รวมถึง ระบบ โครงสร้าง และกระบวนการต่างๆที่วางกฎเกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมของประเทศ

ประชารัฐในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12

ประชารัฐในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564) ปรากฏใน ยุทธศาสตร์ที่ 3 ยุทธศาสตร์ที่ 5 ยุทธศาสตร์ที่ 6 และยุทธศาสตร์ที่ 9 ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน โดยได้ให้ แนวทางการพัฒนาที่มีความสำคัญสูง และสามารถผลักดันสู่การปฏิบัติด้านการพัฒนาภาคการเกษตร ว่า ให้เน้นการขยายผลเชื่อมโยงเครือข่ายระบบการผลิต การตลาดและการเงิน กลุ่มเกษตรกร วิสาหกิจชุมชน

และคลัสเตอร์ที่เชื่อมโยงกับภาคอุตสาหกรรมโดยร่วมกับการขับเคลื่อนและสนับสนุนการดำเนินธุรกิจ การเกษตรแบบประชารัฐ การลงทุนแบบความร่วมมือภาครัฐและภาคเอกชน และการทำเกษตรพันธสัญญาที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมและมีความเป็นธรรม

ยุทธศาสตร์ที่ 5 การเสริมสร้างความมั่นคงแห่งชาติเพื่อการพัฒนาประเทศ **สู่ความมั่นคงและยั่งยืน** ในแนวทางการบริหารจัดการความมั่นคงเพื่อการพัฒนา เพื่อให้เกิดความสอดคล้องกันระหว่างแผนงานที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงกับแผนงานการพัฒนาอื่น ๆ ภายใต้การมีส่วนร่วมของภาคประชาชน โดยให้สนับสนุนการมีส่วนร่วมของภาค ประชาชน (ประชารัฐ) ในการกำหนดและขับเคลื่อนแผนงานด้านความมั่นคง

ยุทธศาสตร์ที่ 6 การบริหารจัดการในภาครัฐ การป้องกันการทุจริตประพหุมิติชอบ และธรรมาภิบาลในสังคมไทย ในแนวทาง “ปรับปรุงกลไกการปฏิบัติงานของภาครัฐให้มีลักษณะบูรณาการสามารถส่งเสริม กระบวนการผลิตและการให้บริการของภาคเอกชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาประเทศในระยะยาว” โดยเน้นการสนับสนุนกลไกการร่วมมือกันระหว่างรัฐ เอกชน ประชาชน และประชาสังคม ในแบบประชารัฐให้เป็นจุดเชื่อมต่อในการพัฒนาประเทศอย่างสมบูรณ์ และในแนวทาง “เพิ่มประสิทธิภาพและยกระดับการให้บริการสาธารณะให้ได้มาตรฐานสากล” โดยให้มีการปรับปรุงแบบและวิธีการดำเนินการของภาครัฐให้มีความร่วมมือกันระหว่างรัฐ เอกชน ประชาชน และประชาสังคม ในลักษณะแบบประชารัฐ

ยุทธศาสตร์ที่ 9 การพัฒนาภาค เมือง และพื้นที่เศรษฐกิจประเด็นการพัฒนาภาคเพื่อสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจ ให้กระจายตัวอย่างทั่วถึง โดยระบุไว้ในแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้ให้ เป็นพื้นที่เศรษฐกิจเฉพาะ โดยให้มีการสร้างความร่วมมือในลักษณะประชารัฐควบคู่กับการจัดทำแผนปฏิบัติด้านความมั่นคง และความปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สินเพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักลงทุนภายนอกทั้งในประเทศ และต่างประเทศ (Office of The National Economic and Social Development Board, 2016)

ดังจะเห็นว่านโยบายประชารัฐ ถือว่าเป็นนโยบายฉบับใหม่ที่เพิ่งมีแนวทางการดำเนินงานและมีโครงการขับเคลื่อนอย่างเป็น รูปธรรมหลายโครงการและแต่ละหน่วยงานที่เกี่ยวข้องก็ได้นำไปใช้เป็นการ

ดำเนินงานในหลายยุทธศาสตร์ตามทิศทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 ภาครัฐจึงควรมีการติดตาม ทำวิจัยประเมินผล อย่างต่อเนื่อง เป็นระยะ ๆ รวมถึงการทำวิจัยเพื่อค้นหารูปแบบลักษณะที่เหมาะสม ของการใช้กลไกประชารัฐในการขับเคลื่อนการพัฒนาในด้านต่าง ๆ เพื่อให้มีชุดของการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลโดยอาจศึกษาจากกรณีที่ประสบความสำเร็จเพื่อที่จะได้หลักแนวทางการปฏิบัติงานที่ส่งผลดีโดยแท้จริง

3) กระบวนทัศน์การจัดการบริการสาธารณะแนวใหม่ New Public Service (NPS) Paradigm

กระบวนทัศน์การจัดการบริการสาธารณะแนวใหม่เป็นคำใหม่ ที่ถูกใช้กันในแวดวงวิชาการ เป็นแนวคิดทางรัฐประศาสนศาสตร์แทนที่แนวคิดการจัดการภาครัฐแนวใหม่ที่ถูกนักวิชาการทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์และนักปฏิบัติการในแวดวงราชการวิพากษ์วิจารณ์เป็นอย่างมากจนถูกมองว่าเกิดผลเสียมากกว่าผลดีแก่ระบบราชการ แนวคิดการบริการสาธารณะแนวใหม่เป็นแนวคิดการบริหารที่เน้นค่านิยมประชาธิปไตยและความเป็นพลเมืองซึ่งมีฐานคติแนวคิดพื้นฐาน 4 ประการได้แก่

- 1) ทฤษฎีประชาธิปไตยพลเมือง
- 2) ตัวแบบชุมชนและประชาสังคม
- 3) มนุษย์นิยมองค์การและรัฐประศาสนศาสตร์แนวใหม่
- 4) รัฐประศาสนศาสตร์หลังสมัยใหม่

แนวคิดการบริการสาธารณะแนวใหม่มีขอบข่ายของการบริหาร 7 ประการ ได้แก่

- 1) บริการรับใช้พลเมืองไม่ใช่ลูกค้า
- 2) การค้นหาผลประโยชน์สาธารณะ
- 3) เน้นคุณค่าความเป็นพลเมืองมากกว่าการเป็นผู้ประกอบการ
- 4) คิดเชิงกลยุทธ์ปฏิบัติแบบประชาธิปไตย
- 5) การตระหนักในความสามารถรับผิดชอบได้ไม่ใช่เรื่องง่าย
- 6) การให้บริการมากกว่าการกำกับทิศทาง และ
- 7) ให้คุณค่ากับคนไม่ใช่แค่ผลผลิตภาพการบริการราชการแผ่นดินหรือการบริหารงานภาครัฐ

แม้ว่าจะใช้รูปแบบและวิธีการลักษณะคล้ายกับการบริหารธุรกิจ แต่การบริหารทั้งสองอย่างมีความแตกต่างกันที่เป้าหมาย กล่าวคือ การบริหารธุรกิจมุ่งไปที่กำไรสูงสุด (Maximum Profit) ในขณะที่การบริหารงานภาครัฐมุ่งไปที่การตอบสนองความจำเป็นต้องการของพลเมืองอย่างสูงสุด หรืออาจกล่าวว่าเป็นการบริการแบบให้เปล่า ไม่ต้องการผลตอบแทนที่เป็นตัวเงิน การบริหารงานภาครัฐแม้ไม่คำนึงถึงกำไรขาดทุนแต่ก็จำเป็นต้องพิจารณาถึงประสิทธิภาพสูงสุดของการดำเนินการ หมายถึงความคุ้มค่าที่สุดของการใช้จ่ายงบประมาณแผ่นดิน ซึ่ง วรเดช จันทรศร(2545) ได้เสนอแนวทางการพัฒนาและปรับปรุงการบริหารงานภาครัฐให้มีคุณภาพต้องให้ความสำคัญกับการนำเสนอวิธีการบริการคุณภาพโดยเน้นผลผลิตตรงตามความต้องการของหน่วยงาน การให้ความมั่นใจว่ามีการแก้ไขปรับปรุงที่เหมาะสมหากมีสิ่งผิดพลาดต้องแก้ไขชี้แจงและการมุ่งให้ความสำคัญแก่ลูกค้าโดยจัดทำมาตรฐาน การให้บริการแก่ผู้ใช้บริการแต่ละคนหรือกลุ่มคนจัดหาข้อมูลที่มีความเที่ยงตรงสมบูรณ์ตลอดจนจัดให้มีทางเลือกในการให้คำแนะนำหรือคำปรึกษาเพื่อประเมินผลด้านการปรับปรุงการให้บริการและผู้ใช้บริการสามารถให้การเสนอแนะได้ กระบวนทัศน์การบริหารงานภาครัฐได้เคลื่อนตัวมาหลายกระบวนทัศน์เริ่มตั้งแต่กระบวนทัศน์การแยกการเมืองออกจากการบริหาร (The Politics/Administration Dichotomy) กระบวนทัศน์หลักของการบริหาร (The Principle of Administration) กระบวนทัศน์รัฐประศาสนศาสตร์คือรัฐศาสตร์ (Public Administration as political science) กระบวนทัศน์รัฐประศาสนศาสตร์คือวิทยาการบริหาร (Public Administration Administrative Science) กระบวนทัศน์รัฐประศาสนศาสตร์คือรัฐประศาสนศาสตร์ (Public Administration as Public Administration) กระบวนทัศน์รัฐประศาสนศาสตร์แนวใหม่ (New Public Administration) กระบวนทัศน์การจัดการภาครัฐแนวใหม่ (New public Administration) (สัญญา เคนาภูมิ, 2558) อย่างไรก็ตามในห้วงเวลาต่อมาได้เกิดกระแสการวิพากษ์วิจารณ์แนวคิดการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ (New Public Management: NPM) จากแนวคิดนี้ได้นำเอาวิธีการจัดการแบบเอกชนมาประยุกต์ใช้ในบริหารจัดการภาครัฐโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหลายประการ เช่น ลดค่าใช้จ่ายภาครัฐที่มีจำนวนมากตลอดจนปรับปรุงการจัดบริการสาธารณะให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพมากขึ้น โดยแนวคิดการจัดการภาครัฐแนวใหม่มีผลให้ภาครัฐได้ปฏิรูปแนวทางการบริหารหลายอย่าง เช่น การลดขนาดของหน่วยงานให้เล็กลง นำวิทยาการสมัยใหม่เข้ามาใช้ และเน้นวินัยการใช้ทรัพยากรอย่างประหยัด เป็นต้นแต่ทั้งนี้แนวคิดการจัดการภาครัฐแนวใหม่ยังปรากฏจุดอ่อนที่ขาด

เอกลักษณ์และ กรอบความคิดลักษณะที่ชัดเจนและมีการละเอียดการให้ความสำคัญกับคุณค่าประการอื่น เช่น ความเที่ยงธรรม ความถูกต้องเป็นต้น ซึ่งถูก นักวิชาการทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์และนักปฏิบัติการในแวดวงราชการวิพากษ์วิจารณ์เป็นอย่าง มากจนถูกมองว่าเกิดผลเสียมากกว่าผลดีแก่ระบบราชการ ไม่เห็นด้วยกับการที่รัฐมองประชาชนเป็นเพียงแค่ลูกค้า รัฐควรให้ความสำคัญกับประชาชนในฐานะพลเมืองที่ต้องการผลประโยชน์ของส่วนรวมหรือผลประโยชน์ระยะยาวมากกว่าผลประโยชน์ส่วนตนหรือผลประโยชน์ระยะสั้น นักบริหารรัฐกิจเป็นเพียงผู้รับผิดชอบร่วมในการจัดบริการสาธารณะ ไม่ใช่มีฐานะเป็นผู้ประกอบการหรือเจ้าของกิจการ ประสิทธิภาพและผลผลิตของการจัดการภาครัฐไม่ใช่เรื่องที่มีความสำคัญมากไปกว่าความเสมอภาคความเป็นธรรมและความรับผิดชอบต่อ

ของภาครัฐทั้งนี้เป้าหมายสูงสุดของการบริการสาธารณะเป็นเรื่องของค่านิยมในความเป็นธรรมจริยธรรม และความรับผิดชอบต่อรัฐ การบริการของรัฐไม่ได้เป็นการส่งมอบสินค้าหรือบริการให้แก่พลเมืองเท่านั้น แต่มันควรเป็นการส่งมอบความเป็นประชาธิปไตยไปสู่พลเมืองด้วย(Denhardt & Denhardt, 2000)

“การจัดบริการสาธารณะ (Public Service)จึงเป็นคำใหม่ที่ถูกใช้กันในแวดวงวิชาการทาง รัฐประศาสนศาสตร์ แทนการจัดการภาครัฐแนวใหม่ (New Public Management: NPM) นักวิชาการทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์จึงได้เสนอแนวคิดการบริการสาธารณะแนวใหม่ (New Public Service: NPS) เพื่อใช้ทดแทนแนวคิดการบริหารจัดการภาครัฐแนวใหม่ (NPM) (Denhardt & Denhardt, 2000) โดยความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวสืบเนื่องมาจากกระแสการวิพากษ์วิจารณ์แนวคิดการบริหารจัดการ ภาครัฐแนวใหม่ (NPM) ซึ่งมีมุมมองต่อสถานะพลเมืองเป็นเพียงลูกค้า (Customer)ตามแบบฉบับวิถีคิดของการบริหารธุรกิจ มองข้ามความเป็นพลเมืองผู้ได้รับสิทธิตามที่กฎหมายแห่งรัฐรับรอง เช่นสิทธิของพลเมืองที่จะได้รับความคุ้มครอง และการปฏิบัติต่ออย่างเท่าเทียมเสมอภาคซึ่งบางครั้งรัฐจำเป็นต้องยกเว้นการเรียกเก็บภาษีกับ คนชรา เด็ก ผู้พิการช่วยตนเองไม่ได้ ตลอดจนผู้ด้อยโอกาสทางสังคม เป็นต้นซึ่งหากมองว่าพลเมืองเป็นเพียง ลูกค้า และหากเมื่อลูกค้าไม่จ่ายค่าบริการเช่นไม่เสียภาษีอาจมีผลต่อการได้รับบริการที่ไม่ดีพอดังนั้นแนวคิดการ บริการสาธารณะแนวใหม่ (NPS) จึงกำหนดบทบาทภาครัฐใหม่ เปลี่ยนไปจากการควบคุมมาเป็นการกำหนดระเบียบ วาระนำกลุ่มที่เกี่ยวข้อง เช่น ภาครัฐ ภาคเอกชน หรือองค์กรอิสระมา

ในการดำเนินงานภาครัฐ ผู้บริหารภาครัฐต้องทำความเข้าใจกับบทบาทในกระบวนการบริหาร

แบบประชาชนเป็นหุ้นส่วน(Governance process) ข้าราชการจึงต้องมีความรับผิดชอบ เคารพในกฎหมาย เห็นคุณค่าของชุมชนบรรทัดฐานทางการเมือง มาตรฐานความเป็นมืออาชีพและผลประโยชน์ต่อพลเมือง หล่อหลอมความเป็นพลเมือง (Citizenship) สร้างสรรค์และบริหารคุณค่าสาธารณะ (Public Values) ให้แก่สังคมโดยรวมโดยทั่วกัน โดยทั่วไปการบริการสาธารณะจะเกี่ยวข้องกับกิจกรรมการบริการที่รัฐจัดทำขึ้นเพื่อสนองความต้องการของประชาชนหรือการให้บริการประชาชนในลักษณะของรัฐสวัสดิการ มีกฎหมายรองรับ ต่อเนื่องไม่เปลี่ยนแปลงไปตามสถานะของรัฐบาล ซึ่งรัฐต้องรับผิดชอบต่อประชาชนโดยจัดให้มีทางเลือกหลายทางไม่เพียงแต่การออกกฎระเบียบหรือให้งบประมาณไปดำเนินการ แต่เป็นไปเพื่อสร้างความรับผิดชอบต่อสังคมและสร้างความ ไว้วางใจให้กับประชาชน (นันทวัฒน์ บรมานันท์, 2547; บรรจบ กาญจนกุล, 2546)

การจัดบริการสาธารณะเป็นบทบาทหน้าที่ของภาครัฐในฐานะผู้ให้บริการเป็นผู้จัดทำโดยมุ่งให้ประชาชนผู้รับบริการได้รับความพึงพอใจมีชีวิตความเป็นอยู่ที่มีความสุขและเกิดความเสมอภาคกับคนทุกกลุ่ม (William, Gilbert & Birkhead, 1977; ศุภณัฐ ทรัพย์นาวิณ, 2554)

การให้บริการสาธารณะนั้นมีองค์ประกอบที่สำคัญอยู่ 4 ส่วนด้วยกัน กล่าวคือ 1) ส่วนที่เป็นปัจจัยนำเข้า (Input) หรือทรัพยากร ได้แก่ บุคลากรค่าใช้จ่ายอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก 2) ส่วนที่เป็นกิจกรรมหรือกระบวนการ หมายถึง วิธีการที่จะใช้ทรัพยากร 3) ส่วนที่เป็นผลสัมฤทธิ์หรือผลผลิต หมายถึง สิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากการมีการใช้ทรัพยากร และ 4) ส่วนที่เป็นความคิดเห็นต่อผลกระทบ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดความคิดเห็นและความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการบริการที่ได้รับจากการดำเนินการนั้น

แนวคิดการบริการสาธารณะแนวใหม่ (NPS) จึงได้เสนอสาระสำคัญ 7 ประการ ได้แก่

- 1) บริการรับใช้พลเมืองไม่ใช่ลูกค้า
- 2) การค้นหาผลประโยชน์สาธารณะ
- 3) เน้นคุณค่าความเป็นพลเมืองมากกว่าการเป็นผู้ประกอบการ
- 4) คิดเชิงกลยุทธ์ ปฏิบัติแบบประชาธิปไตย
- 5) การตระหนักในความสามารถรับผิดชอบ
- 6) การให้บริการมากกว่าการกำกับทิศทาง และ

7)ให้คุณค่ากับคนไม่ใช่ แค่ผลิตภาพ

แนวทางของ NPS มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการบริหารจัดการภาครัฐซึ่งจะช่วยให้ประเทศชาติเจริญก้าวหน้าและพลเมืองของประเทศอยู่กันอย่างสงบสุขเนื่องจากรัฐทำหน้าที่ทั้งเป็นผู้ให้ (Giver) และเป็นผู้รับ (Receiver) ไปพร้อมๆกัน

4)ชุมชนสัมพันธ์ (Community Relations)

ชุมชนสัมพันธ์ (Community Relations) การติดต่อสื่อสารของหน่วยงานกับกลุ่มคน องค์กร หรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่อยู่ใกล้เคียง หรือเกี่ยวข้องโดยตรงกับหน่วยงานเพื่อสร้างความรู้จักคุ้นเคย และความเข้าใจอันดีต่อกัน ทั้งนี้โดยมุ่งหวังผลให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียดังกล่าวเกิดทัศนคติที่ดีกับหน่วยงาน เกิดศรัทธาให้การสนับสนุนกิจการของหน่วยงาน ตลอดจนเกิดภาพลักษณ์ที่ดีต่อหน่วยงาน

ความสำคัญของงานชุมชนสัมพันธ์ต่อองค์กร

ความสำคัญของงานชุมชนสัมพันธ์ต่อองค์กรก่อให้เกิดความสัมพันธ์และความเข้าใจอันดีต่อกันทำให้ชุมชนเกิดทัศนคติที่ดีกับหน่วยงานทำให้ได้รับการสนับสนุน/การช่วยเหลือจากชุมชน ทั้งในภาวะปกติและภาวะวิกฤติชุมชนและประชาชนในชุมชน เกิดศรัทธาต่อหน่วยงานหน่วยงานมีภาพลักษณ์ที่ดีในสายตาชุมชนหน่วยงานได้แสดงออกถึง “การเป็นพลเมืองที่ดีของสังคม” (Good Citizen) อันจะมีผลให้หน่วยงานมีชื่อเสียง และได้รับการยอมรับในวงกว้างยิ่งขึ้นกรณีกิจกรรมชุมชนสัมพันธ์เป็นกิจกรรมสาธารณประโยชน์ด้วยย่อมเป็นการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมได้อีกทางหนึ่ง (Corporate Social Responsibility : CSR) ซึ่งกำลังเป็นกระแสสังคมในปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของการเสริมสร้างความแข็งแกร่ง ให้กับแบรนด์ ของหน่วยงานด้วยเป็นการสนับสนุนด้านการตลาดของหน่วยงานอีกทางหนึ่ง

ประเภทของกิจกรรมชุมชนสัมพันธ์

1) กิจกรรมที่เชื่อมโยงกับการดำเนินธุรกิจขององค์กร เช่น งานมวลชนสัมพันธ์การรับบุคลากรในชุมชนเข้าร่วมงานกับองค์กร การขยายฐานลูกค้าไปสู่ชุมชน

2.)กิจกรรมเชิงสังคมหรือสาธารณประโยชน์ เช่น กิจกรรมที่องค์กรจัดทำให้กับชุมชนกิจกรรมที่องค์กรทำร่วมกับ ชุมชน กิจกรรมที่องค์กรร่วมกับหน่วยงานอื่นทำให้กับชุมชน

5)ชุมชนกับความปลอดภัย

ชุมชน คือ กลุ่มคนในขอบเขตพื้นที่ในอาณาเขตเดียวกันที่มีจำนวนครัวเรือนหลายๆครัวเรือนอยู่ร่วมกันในพื้นที่แห่งนั้น ชุมชนจะมีทั้งขนาดเล็กและขนาดใหญ่

ลักษณะของชุมชนขนาดเล็ก: มีครอบครัวอยู่ กันจำนวนน้อย รู้จักกันทั่ว ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลแน่นแฟ้น

ลักษณะของชุมชนขนาดใหญ่: มีครอบครัวอยู่กันจำนวนมากอาจกลายเป็นชุมชนแออัดได้ และมักมีสภาพแวดล้อมที่ไม่ค่อยดีการ สร้างเสริมความปลอดภัย

ในชุมชนนั้นควรจะทำหลายๆด้าน ซึ่งทุกๆคนจะต้องร่วมกันรับผิดชอบเกี่ยวกับความปลอดภัยต่างๆของตนเอง และบุคคลอื่น

หลักการดำเนินการสร้างเสริมความปลอดภัยในชุมชน

ชุมชนปลอดภัย ต้องมีหลักการดำเนินงานสร้างเสริมความปลอดภัย ดังนี้

- 1) ชุมชนต้องดำเนินการป้องกันภัยอันตรายต่างๆ ที่เกิดจากความสนใจหรือปัญหาของชุมชน เช่น การป้องกันภัยจากสารเสพติด การป้องกันภัยจากอัคคีภัย การป้องกันภัยจากโจรผู้ร้ายโดยอาจมีการรวมตัวกันจัดตั้งเป็นกลุ่ม ชมรม สมาคม มูลนิธิ สถาบันต่างๆ ในระดับชุมชน เพื่อชุมชนอย่างต่อเนื่อง
- 2) ชุมชนต้องมีการเชื่อมโยงกับหน่วยงานหรือ องค์กรภายนอกชุมชนที่เกี่ยวข้อง เพื่อร่วมกันแก้ไข ปัญหาความไม่ปลอดภัย และปัญหาการเกิดปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดภัยอันตรายต่างๆ
- 3)ชุมชนต้องมีระบบการเฝ้าระวังภัยอันตรายของชุมชน ที่จะนำไปสู่การประเมินขนาดของปัญหา สาเหตุของปัญหา และปัจจัยเสี่ยงของความไม่ปลอดภัยต่างๆ ที่เกิดขึ้น
- 4) ชุมชนต้องมีระบบการสำรวจความปลอดภัยในสิ่งแวดล้อม และพฤติกรรมเสี่ยงในชุมชน และนำมาวิเคราะห์ร่วมกับข้อมูลการเกิดอันตราย เพื่อที่จะดำเนินการวางแผนแก้ไขต่อไป

5) ชุมชนต้องมีการต่อต้านสิ่งแวดล้อมและพฤติกรรมเสี่ยงต่อความปลอดภัยที่อาจเกิดขึ้นในชุมชน ได้แก่ ต่อต้านผลิตภัณฑ์เสี่ยง และสิ่งแวดล้อมอันตราย เช่นของเล่นที่เป็นอันตรายต่อเด็กเล็ก เครื่องสำอางที่หลอกลวงประชาชน การสร้างถนนในชุมชนโดยไม่มีทางเท้า หรือทางสำหรับคนเดินข้ามถนน การใช้สารเคมีหรือสารพิษที่เป็นอันตรายต่อคนในชุมชน เป็นต้น รวมทั้งการต่อต้านพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดอันตรายของบุคคล เช่น พฤติกรรมเมาแล้วขับ พฤติกรรมการเสพสารเสพติด พฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการเกิดปัญหาอาชญากรรมและปัญหาทางเพศ เป็นต้น

6) ชุมชนต้องมีระบบการฝึกอบรมการสอน หรือเผยแพร่ความรู้ซึ่งกันและกันระหว่างคนในชุมชนในเรื่องของการสร้างเสริมความปลอดภัย และการลดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเกิดภัยอันตรายต่างๆ

7) ชุมชนต้องมีระบบการเตรียมความพร้อมในการรับมือกับเหตุการณ์ฉุกเฉินต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นในชุมชน เช่น การเกิดอัคคีภัย การเกิดภัยธรรมชาติโดยต้องมีการจัดระบบการอพยพผู้คนและแจ้งข่าวสาร มีการปฐมพยาบาลและการช่วยเหลือผู้บาดเจ็บที่มีประสิทธิภาพ

8) ชุมชนต้องมีการประเมินผลการดำเนินงานที่จัดขึ้นภายในชุมชนของตนเอง โดยกำหนดตัวชี้วัดที่เหมาะสม

9) ชุมชนต้องมีการรวบรวมความรู้และประสบการณ์ที่ได้จากการดำเนินงานสร้างความปลอดภัยในชุมชนของตนเอง เผยแพร่สู่สังคมอื่นๆ เพื่อขยายผลในการสร้างเสริมความปลอดภัยในระดับประเทศชาติต่อไป

6) การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ศิวพงศ์ ทองเจือ (2562) ได้ศึกษากระบวนการขับเคลื่อนความปลอดภัยทางถนนด้วยพลังภาคีเครือข่ายจังหวัดภูเก็ต มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการขับเคลื่อนความปลอดภัยทางถนนผ่านกระบวนการทำงานในระดับจังหวัด การดำเนินงานแบ่งเป็น 2 ระยะ ได้แก่ 1) การประเมินสถานการณ์ความปลอดภัยทางถนนในจังหวัดภูเก็ต 2) การพัฒนารูปแบบการขับเคลื่อนและการดำเนินงานความปลอดภัยทางถนนในพื้นที่ จุดเสี่ยงโดยใช้การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม ด้วยเทคนิควิธีการประชุมแบบปรึกษาหารือ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย 1) คณะกรรมการขับเคลื่อนวาระจังหวัด “นโยบายลดการสูญเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางถนนจังหวัดภูเก็ต ให้ต่ำกว่า 50 รายในปี 2563” และ 2) คณะทำงานสนับสนุนการป้องกันอุบัติเหตุจราจรระดับจังหวัดภูเก็ต (สอจร.ภูเก็ต) วิเคราะห์ฐานข้อมูล ดังนี้ 1)

ฐานข้อมูลจากสาธารณสุขจังหวัดภูเก็ต 2) ฐานข้อมูลการเกิดอุบัติเหตุจากตำรา รวบรวมจากรัฐธรรมนูญ และ 3) ฐานข้อมูลจากบริษัทกลางคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ และตรวจสอบข้อมูลเพิ่มเติมจากสถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย เพื่อเชื่อมโยงกับนโยบาย แผนงานโครงการและการจัดกิจกรรมด้วยการวิเคราะห์เชิงปริมาณด้านสถิติ ร่วมกับการวิเคราะห์เชิงคุณภาพการพัฒนารูปแบบการขับเคลื่อนความปลอดภัยทางถนนเกิดจากการวิเคราะห์นโยบายและการวางแผนแบบปรึกษาหารือ การเก็บข้อมูลทั้ง 3 เพื่อประกอบการดำเนินการ ฐานข้อมูล ในกิจกรรมต่างๆของคณะทำงานทำให้เกิดรูปแบบกระบวนการในการขับเคลื่อน ความปลอดภัยทางถนนด้วยพลังภาคีเครือข่าย ของจังหวัดภูเก็ต ผลวิจัยพบว่ากลไกการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นใน 2 ลักษณะ ได้แก่ 1) การเปลี่ยนแปลงเชิงนโยบายและแผนในระดับวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์และมาตรการที่เกี่ยวข้องเกิดกลไกความร่วมมือของภาคี เครือข่ายจากหน่วยงานต่างๆ การบูรณาการแผนงานของแต่ละหน่วยงานเพื่อมุ่งสู่เป้าหมายในการลดอุบัติเหตุทางถนนและ 2) การเปลี่ยนแปลงเชิงพื้นที่ด้านมาตรฐานและคุณภาพความปลอดภัยทางถนน

เกิดโครงการแก้ไขจุดเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุเพื่อการแก้ปัญหาเชิงพื้นที่ด้วยกระบวนการออกแบบถนนแบบสมบูรณ์ โดยกระบวนการดังกล่าวนำไปสู่แผนในการปฏิบัติส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านกายภาพเป็นผลงานเชิงประจักษ์และสามารถช่วยลด การเกิดอุบัติเหตุในพื้นที่จุดเสี่ยง

ศศิกัญจน์ ศรีโสภณ (2558) ได้ศึกษาความปลอดภัยและความรู้สึกปลอดภัยจากอาชญากรรมในสภาพแวดล้อมชุมชนอยู่อาศัยย่านเก่าเขตพระนคร กรุงเทพฯ กรณีศึกษา ชุมชนตรอกศิลป์-ตรอกตี๊กดิน ผลการศึกษาพบว่า ชุมชนตรอกศิลป์-ตรอกตี๊กดินนับเป็นชุมชนที่มีสภาพปลอดภัยจากอาชญากรรมและมีความสอดคล้องกับความรู้สึก ปลอดภัยของผู้อยู่อาศัยที่มีต่อชุมชนโดยปัจจัยที่มีผลต่อความรู้สึกปลอดภัยนั้นมีระดับความสำคัญ แตกต่างกันตามกลุ่มประชากรและมีลักษณะสภาพแวดล้อมทางกายภาพและเงื่อนไขสังคมบางอย่างสามารถช่วยทดแทนความรู้สึกไม่ปลอดภัยที่มีต่อสภาพแวดล้อมทางกายภาพลักษณะ ที่เสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรมในชุมชนได้

ภาวิณี เอี่ยมตระกูล (2561) ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนาความปลอดภัยทางถนนของชุมชนมหาวิทยาลัยและพื้นที่โดยรอบ อย่างยั่งยืน กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิตมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต ตั้งอยู่ในเขตจังหวัดปทุมธานีหรือเขตปริมณฑลซึ่งเป็นศูนย์กลางของพัฒนาและศูนย์รวมความเจริญ ก้าวหน้าในทุกด้านของประเทศไทย ทำ เลที่ที่ตั้งดังกล่าวถูกกำหนดให้เป็นพื้นที่พัฒนา

ด้านอุตสาหกรรม และเป็นเส้นทางการขนส่งไปสู่ภูมิภาค ทำให้มีปริมาณการจราจรหนาแน่นมากและส่วนใหญ่เป็นรถบรรทุก ขนาดใหญ่ นอกจากนี้ ยังรายล้อมด้วยพื้นที่ทางอุตสาหกรรมอันส่งผลให้ที่ตั้งของมหาวิทยาลัย ขาดความสอดคล้องกับแผนการกระจายศูนย์กลางความเจริญสู่ชุมชน ส่งผลให้เกิดความเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ ในการสัญจรเพิ่มมากขึ้นในพื้นที่ซึ่งจากการที่พื้นที่ภายในมหาวิทยาลัยไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวก และขาดความเชื่อมต่อของการเดินทาง รวมถึงแต่ละกลุ่มอาคารและพื้นที่ทางกิจกรรมต่างๆ ไม่ต่อเนื่องกัน ประกอบกับการสัญจรภายในมหาวิทยาลัยยังคงใช้ยานพาหนะส่วนบุคคลมากกว่าการเดินเท้าและการใช้จักรยาน ซึ่งไม่สัมพันธ์กับการวางผังแม่บทของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่มีอยู่ ดังนั้นการศึกษาวิจัยนี้จึงมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาลักษณะทางกายภาพของมหาวิทยาลัยและใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม จำนวน 400 ชุด ประกอบด้วยข้อมูลส่วนบุคคล ข้อมูลเชิงพฤติกรรมและด้านทัศนคติต่อการใช้งานพื้นที่ซึ่งมุ่งเน้นด้านความปลอดภัยของชุมชน โดยทำ การวิเคราะห์เชิงพื้นที่และเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาเพื่อพัฒนาชุมชนมหาวิทยาลัยให้เกิดความปลอดภัย ทางถนนอย่างยั่งยืนด้วยกระบวนการมีส่วนร่วมในการพัฒนามหาวิทยาลัยให้เป็นชุมชนที่น่าอยู่และนำไปสู่ต้นแบบเมืองมหาวิทยาลัยสีเขียวและยั่งยืน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องประชารัฐกับการพัฒนากลยุทธ์ชุมชนสัมพันธ์เชิงรุกเพื่อสร้างเสริมชุมชนปลอดภัย (Safety Community) ในพื้นที่อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม มีวัตถุประสงค์การวิจัย 1) เพื่อศึกษาและวิเคราะห์กระบวนการเสริมสร้างชุมชนปลอดภัยผ่านกลไกประชารัฐ ในพื้นที่อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม 2) เพื่อศึกษาและกำหนดกลยุทธ์ชุมชนสัมพันธ์เชิงรุกโดยกระบวนการมีส่วนร่วมในชุมชนเพื่อพัฒนารูปแบบชุมชนปลอดภัย และ 3) เพื่อถ่ายทอดองค์ความรู้สู่ชุมชน การเสริมสร้างความเข้มแข็งในการพัฒนาชุมชนปลอดภัยของพื้นที่อำเภอ อัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงผสม ทั้งเชิงการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ซึ่งผู้วิจัยมีวิธีการดำเนินงานตามระเบียบวิธีวิจัย ซึ่งจากการทบทวนวรรณกรรมที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นผู้วิจัยได้กำหนดระเบียบวิธีการวิจัยโดยแบ่งประเด็นพิจารณาดังนี้

- 1.แนวทางที่ใช้ในการวิจัย
- 2.ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง (population and sampling)
- 3.เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (research instrument)
- 4.การเก็บรวบรวมข้อมูล (refinement and processing of the instrument)
- 5.การวิเคราะห์ข้อมูล (analysis and statistical treatment)

1.แนวทางที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์หลักคือมีวัตถุประสงค์การวิจัย 1) เพื่อศึกษาและวิเคราะห์กระบวนการเสริมสร้างชุมชนปลอดภัยผ่านกลไกประชารัฐ ในพื้นที่อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม 2) เพื่อศึกษาและกำหนดกลยุทธ์ชุมชนสัมพันธ์เชิงรุกโดยกระบวนการมีส่วนร่วมในชุมชนเพื่อพัฒนารูปแบบชุมชนปลอดภัย และ 3) เพื่อถ่ายทอดองค์ความรู้สู่ชุมชน การเสริมสร้างความเข้มแข็งในการพัฒนาชุมชนปลอดภัยของพื้นที่อำเภอ อัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ผู้วิจัยจึงกำหนดวิธีการวิจัย โดยใช้วิธีการดำเนินการวิจัยแบบผสมผสาน (mix methodology method) ทั้งจากการวิจัยเชิงคุณภาพ

(Qualitative Research) และการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยมีการรวบรวมข้อมูลต่างๆดังนี้

1.1 ผู้วิจัยศึกษารวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรอิสระที่ศึกษา ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้จากแบบสอบถาม (questionnaire) และจากแบบสัมภาษณ์ (interview form) โดยมีวิธีสร้างแบบสอบถามดังนี้

1.1.1 สืบจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากแหล่งข้อมูลทั้งในห้องสมุดและการเผยแพร่จากสื่อดิจิทัล ข้อมูลออนไลน์ ข้อมูลจากสารานุกรม ข้อมูลจาก website ในการศึกษาเอกสาร (documentary work) อาทิเช่น ตำรา หนังสือ รายงานผลการวิจัย บทความ บทสัมภาษณ์ บทวิพากษ์วิจารณ์ และสื่อสิ่งพิมพ์อื่นๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ เป็นต้น

1.1.2 สร้างเครื่องมือให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์การวิจัย

1.1.3 ให้ผู้เชี่ยวชาญหรืออาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือด้านความตรงเชิงเนื้อหา

1.1.4 ทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างโดยจัดเก็บข้อมูลจากกลุ่มประชากร

1.2. ได้จากเอกสารที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลภาคสนาม ด้วยแบบสอบถามตามหลักวิธีวิจัยเชิงปริมาณ และมีการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ด้วยวิธีการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (semi-construct interview) ยืนยันข้อค้นพบที่ได้จากผลการวิจัยเชิงปริมาณ

กล่าวโดยสรุป ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยแบบผสมผสาน (mix methodology method) โดยมีการวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อให้สามารถนำผลการวิจัยที่ค้นพบอ้างอิงอธิบายควบคู่การวิจัยเชิงคุณภาพ อันจะนำไปสู่บทสรุปผลการวิจัยให้มีความสมบูรณ์

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตเชิงเนื้อหา ศึกษาทฤษฎีและแนวทางเชิงนโยบายและประชารัฐของจังหวัดสมุทรสงคราม นโยบายเสริมสร้างความปลอดภัยในพื้นที่

ขอบเขตการวิเคราะห์ มุ่งไปในทิศทางของการพัฒนาความสอดคล้องยุทธศาสตร์ของจังหวัดและยุทธศาสตร์ของประเทศ โดยเน้นประเด็นเมืองน่าอยู่ ชุมชนปลอดภัย โดยอาศัยกลไกการมีส่วนร่วมจากประชารัฐ

ขอบเขตด้านเวลา ในช่วงปีงบประมาณ 2564 ตามนโยบายการบริหารราชการแผ่นดินของรัฐบาลและสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศตามกรอบแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 และยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดสมุทรสงคราม

ระเบียบวิธีการวิจัย

โดยมีขอบเขตในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงผสม ทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ดังนี้

1. วิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เก็บข้อมูลในการวิจัยภาคสนามโดยใช้วิธีการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research: PAR) และศึกษาสภาพปัญหา ความสัมพันธ์ จากปรากฏการณ์ต่างๆ โดยใช้วิธีการเก็บข้อมูลการสังเกต การสนทนากลุ่มการสัมภาษณ์

2. วิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เก็บข้อมูลในการวิจัยโดยใช้แบบสอบถาม เพื่อเก็บข้อมูลการมีส่วนร่วมของประชาชนในการสร้างเสริมชุมชนปลอดภัย (Safety Community) ในพื้นที่ อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ศึกษาทฤษฎี หลักการ เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และแนวคิดในการจัดการเรียนการสอน สารการเรียนรู้เพิ่มเติม วิชาการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง จากเอกสารตำรา คู่มือครู แบบเรียนและ เอกสารตำรา การสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย

เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินการวิจัยให้เป็นไปอย่างมีระบบและบรรลุตามวัตถุประสงค์ผู้วิจัยได้ กำหนดแผนการดำเนินการวิจัยไว้ดังนี้

1.2 ผู้วิจัยทำการรวบรวมข้อมูล

1.2.1. วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) เลือกทำการศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากบุคคลากรและประชาชนในพื้นที่ อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

1.2.2 วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (quanlitative research) เลือกทำการศึกษาและรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เจาะลึก ได้แก่บุคคลากรที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารส่วนตำบล และอำเภออัมพ

วา จังหวัดสมุทรสงคราม

2. การดำเนินการวิจัย

การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์

2.1 ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเอกสารและการสัมภาษณ์ มาพัฒนาเครื่องมือในการวิจัยได้แบบสอบถาม (questionnaire) เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการเสริมสร้างชุมชนปลอดภัยผ่านกลไกประชารัฐ และชุมชนสัมพันธ์เชิงรุกโดยกระบวนการมีส่วนร่วมในชุมชนเพื่อพัฒนารูปแบบชุมชนปลอดภัย

2.2 นำเครื่องมือที่พัฒนาขึ้นโดยผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและความเหมาะสมของเครื่องมือ โดยการวัดค่าการพิจารณาความตรงตามเนื้อหาของแบบสอบถาม (Index of item Objective Congruence ; IOC) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน จากนั้นนำเครื่องมือที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิ มาปรับปรุงแก้ไข

2.3 นำเครื่องมือที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้วนำมาทดลองให้กับกลุ่มทดลอง (try out) ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

2.4 นำข้อมูลจากการทดลองใช้ (try out) มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (reliability)

3 . การรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ และรายงานผลงานวิจัย

3.1 ผู้วิจัยได้ใช้บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนากลยุทธ์ชุมชนสัมพันธ์เชิงรุกเพื่อสร้างเสริมชุมชนปลอดภัย (Safety Community) ในพื้นที่อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม เลือกรับการศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากบุคลากรและประชาชนที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

3.2 ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการส่งแบบสอบถามถึงคือ บุคลากรและประชาชนที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม และขอให้ส่งแบบสอบถามคืนแก่ผู้วิจัย

3.3 เมื่อรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามแล้ว ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติด้วยโปรแกรม SPSS เพื่อหากลยุทธ์ชุมชนสัมพันธ์เชิงรุกเพื่อสร้างเสริมชุมชนปลอดภัย (Safety Community) ในพื้นที่อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

แนวทางที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ

การวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีตอบแบบสอบถาม เรื่อง การพัฒนากลยุทธ์ชุมชนสัมพันธ์เชิงรุก เพื่อสร้างเสริมชุมชนปลอดภัย (Safety Community) ในพื้นที่อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม เป็นเครื่องมือวิจัยสำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำข้อมูลเครื่องมือทั้งข้อคำถามปลายเปิดและปลายปิด ที่มีการแบ่งคำถามออกเป็นหมวดหมู่ ตามกรอบแนวคิดการวิจัยมา วิเคราะห์ความสัมพันธ์ หาข้อค้นพบตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ แนวทางที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณมีประเด็นนำเสนอ ดังนี้

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง (population and sampling)

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ โรงเรียน ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

2.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

2.2.1 วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) เลือกทำการศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากเลือกทำการศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากบุคลากรและประชาชนในพื้นที่ อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

2.2.2 วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) เลือกทำการศึกษาและรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เจาะลึกจาก เลือกทำการศึกษาและรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เจาะลึก ได้แก่ บุคลากรที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารส่วนตำบล และอำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม รวมทั้งหมดจำนวน 5 คน

วิธีการสุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ คัดเลือกตัวอย่างโดยใช้โดยการสุ่มตัวอย่างโดยใช้ทฤษฎีความน่าจะเป็น โดยใช้การสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Sampling) โดยการสุ่มตัวอย่าง ขั้นตอนแรก คือวิธีการสุ่มแบบง่าย (simple random sampling) กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 20 เท่า ของตัวแปรประจักษ์ วิเคราะห์ทางสถิติด้วยโปรแกรม SPSS ได้กำหนดให้มีความคลาดเคลื่อน เป็น 0.05

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยดำเนินการจัดเก็บข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน

2. วิเคราะห์หาคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการประเมินการทำแบบฝึกทักษะกิจกรรมระหว่างเรียน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1. ร้อยละ (Percentage) ใช้สูตร P

$$\text{สูตร } P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ P แทน ร้อยละ

f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ

N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

2. ค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean) ของคะแนน โดยใช้สูตร

$$\text{สูตร } \bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม

N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม